

Patronen

Een paar feiten over mij.

Ik heet Ted Spark.

Ik ben 12 jaar en 281 dagen oud.

Ik heb zeven vrienden.

Er staan negen leugens in de zilverkleurige map getiteld *Mijn leugens* in mijn bureaula.

Als ik later groot ben, word ik meteoroloog, dan kan ik mensen helpen als het verkeerd gaat met het weer. Want dat zal in de toekomst steeds vaker gebeuren. De aarde warmt op doordat er meer broeikasgassen in de lucht komen. Daardoor stijgt het zeeniveau en krijgen we extremer en onvoorspelbaarder weer. Dat is heel interessant, maar ook heel eng. Ik weet niet waarom de anderen bij ons thuis, papa en mama en mijn zus Kat, zich daar niet net zo veel zorgen over maken als ik.

Misschien komt dat wel doordat ik een ander besturingssysteem in mijn speciale hersens heb dan de meeste mensen. Daardoor vind ik alles waar een patroon in zit, zoals het weer, heel belangrijk en zie ik dingen die verder niemand ziet. Ik zie hoe de dingen met elkaar in verband staan en ik kan beter dan andere mensen dingen met elkaar in verband brengen. Ik ben erachter gekomen dat er zelfs in verhalen, mythen en gedichten patronen zitten. Overal zijn patronen, waar je ook kijkt.

Drie maanden geleden heb ik het mysterie opgelost van mijn

neef Salim die uit het London Eye verdween, het reuzenrad in Londen, terwijl Kat en ik op hem wachtten. Toen we in de rij voor de kassa stonden, kwam er een man naar ons toe die ons een gratis kaartje aanbood. Salim pakte het aan en stapte op maandag 24 mei om 11.32 uur in de gondel, maar toen die om 12.02 uur weer beneden kwam, zagen we hem er niet meer uit komen. Mijn vader en moeder en tante Gloria (dat is de zus van mijn moeder en de moeder van Salim) dachten dat het onmogelijk was dat hij was verdwenen. Zelfs de politie vond dat onmogelijk.

Maar ik wist dat je sommige dingen die onmogelijk lijken toch altijd logisch kunt verklaren als je ze eenmaal snapt. Zo was er in het jaar 1700 een aardbeving in Amerika die 10.143 kilometer verderop in Japan een tsunami veroorzaakte. Een tsunami is een enorme golf. In die tijd wisten de Japanners die de golf over zich heen kregen waarschijnlijk niet eens dat Amerika bestond, maar toch werden hun huizen erdoor vernield. Dat is waar gebeurd en het bewijst dat er in de hele geschiedenis een patroon zit en dat alles door iets anders wordt veroorzaakt.

Toen Salim verdween, bedachten Kat en ik negen theorieën waarvan er eentje waar moest zijn. Dat wist ik zeker en dat hebben Kat en ik bewezen. We hebben uitgezocht welke theorie klopte en toen hebben we Salim teruggevonden. Daarna zijn hij en tante Gloria samen naar New York gegaan. Daar kregen ze een nieuw weersysteem, een nieuw leven, en tante Gloria kreeg een nieuwe baan als curator van het Guggenheim Museum. Volgens mijn encyclopedie is een curator iemand die tentoonstellingen organiseert en verantwoordelijk is voor schilderijen en kunstvoorwerpen in een museum. Maar wij hoorden nog wel bij hun leven. Toen Kat, mama en ik in de zomer-

vakantie bij hen op bezoek gingen, bleek het mysterie van het reuzenrad niet het enige mysterie in ons leven te zijn.

Vijftien dagen geleden, op de eerste echte dag van onze vakantie, verdween er uit het Guggenheim Museum een schilderij.

Toen dat schilderij was verdwenen, zei iedereen dat het onbetaalbaar was. Maar dat was niet zo. Ze hadden moeten zeggen dat het in New York 20 miljoen dollar waard was. Dat is 16,02 miljoen pond in Londen, waar Kat en mama en ik wonen, en 17,04 miljoen euro. (Dat heeft te maken met iets wat de wisselkoers heet, die bepaalt hoeveel dollars je voor een Engels pond of een euro kunt kopen of andersom. De wisselkoers is niet altijd hetzelfde, dat vind ik heel interessant.)

Ik vond het erg moeilijk om te snappen dat een schilderij zo veel waard kan zijn. Schilderijen zijn niet altijd heel precies of realistisch, zoals foto's. Ik snap wel waarom een foto veel waard kan zijn, want daarop staat precies wat de fotograaf zag toen de foto werd gemaakt. Mijn neef Salim is gek op fotograferen, en zijn foto's hebben ons geholpen om het mysterie van zijn verdwijning op te lossen. Als ik naar zijn foto's kijk, zie ik precies hoe de wereld eruitzag toen hij ze maakte. Het is een soort tijdreizen. Maar bij schilderijen is dat niet zo, daarom vond ik dat gestolen schilderij eerst niet echt interessant.

Totdat tante Gloria de schuld kreeg. De politie dacht dat zij het had gestolen en wilde haar in de gevangenis stoppen. Dat zou heel erg voor haar zijn, en ook erg voor Salim. Salim is mijn neef en een van mijn zeven vrienden, daarom moest ik hem helpen door het schilderij op te sporen en te bewijzen dat tante Gloria niet degene was die het had weggenomen.

Ik zal vertellen hoe Kat, Salim en ik dat hebben gedaan.

Uitdrukkingen

Mijn vader noemt tante Gloria altijd ‘Orkaan Gloria’. Dat is een goeie naam voor haar. Ze laat *een spoor van vernieling na* (volgens mijn vader). Maar tante Gloria vernielt niet letterlijk iets. Ze is alleen heel chaotisch en lawaaiig. Dat mijn vader haar Orkaan Gloria noemt, is een voorbeeld van een uitdrukking.

Mijn vader heeft me uitgelegd wat uitdrukkingen zijn: woorden of zinnestelsels die eigenlijk iets anders betekenen. Bijvoorbeeld: *Het regent pijpenstelen*. Dat betekent niet dat er echt pijpenstelen uit de lucht vallen. Het betekent gewoon dat het hard regent. Het is figuurlijk bedoeld. Ik begin al aardig goed door te krijgen hoe dat zit met uitdrukkingen, maar soms snap ik het nog niet helemaal.

Ik wist al voordat ik het mocht weten dat we bij tante Gloria en Salim in New York op bezoek zouden gaan. Op 26 juli, toen ik eigenlijk moest slapen, heb ik luistervink gespeeld (dat is ook een uitdrukking, het betekent niet dat ik een vogeltje na deed, maar dat ik stiekem aan de deur van de kamer luisterde terwijl dat niet mocht) en toen hoorde ik mijn vader en moeder samen praten. Mijn moeder vertelde aan mijn vader dat ze tante Gloria had gesproken aan de telefoon. Tante Gloria had gevraagd of wij bij haar en Salim in New York op bezoek wilden komen.

‘Volgens mij mist ze me,’ zei mijn moeder. ‘Met die nieuwe

baan gaat het tot nu toe heel goed, maar zoals je weet heeft het haar heel wat moeite gekost om zover te komen.’ Ja, dat wist ik ook wel, want New York is ongeveer 5534 kilometer ver weg, dat is 7 uur en 50 minuten vliegen vanaf Londen. ‘En Salim begint ook al aardig te wennen, wie had dat gedacht! Maar toch zou het leuk voor hem zijn om zijn neefje en nichtje weer eens te zien. Hoe lijkt je dat, schat?’

Mijn vader zei dat het hem heel duur leek. En dat mijn moeder er wel met Kat en mij naartoe kon gaan, maar dat ze er niet op moest rekenen dat hij ook meeding omdat íemand moest werken en geld moest verdienen voor de hypotheek, de schooluniformen en Teds therapie. Ik voelde dat de luchtdruk daalde en dat er een koufront de kamer binnen trok. (Dat is een metafoor: ook een soort uitdrukking waarover ik heb geleerd. De temperatuur op de thermostaat naast de trap stond nog steeds op 17 graden Celcius en dat veranderde niet.)

‘Doe nou niet zo, schat,’ zei mijn moeder na een poosje. ‘Glo en Salim zijn familie. We moeten elkaar steunen, vooral na wat er in het voorjaar is gebeurd. Denk je eens in hoe leuk het voor de kinderen zal zijn! Een kleine vakantie! En... het zal ook goed zijn voor Kat.’

Mijn vader zuchtte. ‘Misschien heb je gelijk,’ zei hij. ‘En ook voor Ted. Het is belangrijk dat hij zijn weg leert vinden in de rest van de wereld.’

Het werd metaforisch warmer in de kamer, maar daar op de trap in de gang werd het ijzig koud om me heen. Ik vond het niet leuk dat mijn vader dat zei. Ik vond het fijn in Londen. Ik kende er de weg en ik was gewend aan het weer. En ik kende het metrostelsel. Ik wist niet of ik wel op reis wilde naar een ander land.

Vorig jaar heb ik op school geleerd over een paar reizen die

heel moeilijk en gevaarlijk waren. Toen Christopher Columbus in 1492 Amerika ontdekte, was dat per ongeluk, want hij was eigenlijk op zoek naar India. Hij heeft vijf weken over die reis gedaan. Dat is helemaal niet lang vergeleken met hoe lang Odysseus, de beroemde Griekse held uit de *Odyssee*, erover deed om de Middellandse Zee over te steken (zeventien jaar). Door die twee reizen wist ik dat de wereld heel groot en ingewikkeld kan zijn en dat je er makkelijk in kunt verdwalen.

Wat als ik in New York zou verdwalen? Wat als ik nooit meer thuis zou komen?

3

Het thuisfront

Om rustiger te worden, zocht ik het Guggenheim Museum, waar tante Gloria werkt, op in mijn encyclopedie. Daardoor voelde ik me alweer wat vrolijker. Ik vind het fijn om in mijn encyclopedie te bladeren, ook al is het soms handiger om op internet te kijken. Het Solomon R. Guggenheim Museum is een belangrijk monument in New York, net als het Vrijheidsbeeld. Het woord ‘museum’ is er eigenlijk niet precies genoeg voor. Mijn lievelingsmuseum in Londen is het British Museum, dat is heel groot en honderden jaren oud en staat vol beelden en sieraden en potten. Ik vind het fijn om daarheen te gaan en na te denken over de patronen in de geschiedenis. Maar het Guggenheim is heel anders. Het werd geopend in 1959, dus het is veel nieuwer dan het British Museum. En ze hebben er geen sieraden en ook geen potten, maar bijna alleen maar schilderijen. Het is een heel bijzonder museum, net zoals ik zelf ook een beetje bijzonder ben.

Het museum werd ontworpen door Frank Lloyd Wright, dat is een beroemde Amerikaanse architect, en toen het werd geopend, waren veel mensen er heel boos over. Dat kwam doordat Frank Lloyd Wright geen gewoon vierkant gebouw wilde ontwerpen met gewone muren en gewone vloeren en plafonds. Nee, hij wilde dat zijn museum een interessante vorm kreeg. Dus het is niet vierkant maar rond, met een spi-

raalvormige oplopende helling in het midden.

Dat leek me heel interessant. Ik zou best eens naar al die patronen daar willen kijken.

Maar toen ik eraan dacht wie mee zou gaan, maakte ik me weer opnieuw zorgen. Wat mijn vader had bedoeld, maar niet had gezegd over Kat, omdat volwassenen hun zinnen vaak niet afmaken, is dat zij al ongeveer 97 procent van de zomer Kwaaië, Kattige Kat is. Ze heeft vorig jaar een dikke onvoldoende gehaald voor wiskunde, natuurkunde en ook bijna voor geschiedenis. Dat vonden mijn vader en moeder heel erg. ‘Maakt niet uit,’ had Kat gezegd toen ze de cijfers kreeg. ‘Ik wil toch kunst en design gaan doen. En mediastudies.’

‘Absoluut niet!’ zei mijn moeder. ‘Je weet best dat wiskunde een verplicht eindexamenvak is. En Kat, wat kunst betreft, wees nou verstandig lieverd! Je vader en ik willen dat je iets gaat studeren waar je wat mee kunt. Iets met kunst kan altijd nog wel.’

‘Dan was tante Glo dus ook niet verstandig,’ zei Kat. Ze stak haar kin naar voren en frunnikte aan haar haar. ‘Zij heeft toch kunstgeschiedenis gedaan? Ik wil net zo worden als zij.’

Mijn moeder deed haar armen over elkaar en zei: ‘Je tante doet het nu heel goed, maar dat is een hele strijd geweest, Kat. Ik heb me ontzettend veel zorgen over haar gemaakt. Ze heeft jarenlang niet genoeg verdiend om rond te komen en dan moesten wij bijspringen. Ik wil niet dat het met jou ook zo gaat.’

‘Dat is niet éérlijk!’ gilde Kat, en zo begon de ruzie.

Soms snap ik niet goed wat andere mensen denken of voelen. Maar nu was dat heel duidelijk. Iedereen was boos. Het was bij ons thuis wekenlang alleen nog maar geschreeuw en gejam, in mijn hoofd stelde ik me dat voor als koufronten en regenbuien. Kat bleef tot heel laat met haar vrienden in het

park, of ze kwam wel op tijd thuis maar dan wilde ze als we gingen eten niet haar kamer uit komen. En ze liet haar haar groeien tot ze er volgens mijn vader uitzag als een verwaarloosde schapedoes. Toen knipte ze het zelf in een rare vorm waardoor mijn moeder gilte en mijn vader zei: ‘Kat, jij gaat onmiddellijk naar de kapper!’

‘Oké, dan neem ik een navelpiercing,’ zei ze. En toen mocht haar haar blijven zoals het was.

’s Avonds zat Kat heel vaak op de computer van mijn vader, dan kreeg ze een hoekig gezicht door het groene licht van het beeldscherm. Ze zeggen dat Kat mooi is, maar ik snap niet hoe je dat kunt zien. Voor mij ziet ze er gewoon uit als Kat. De tweede keer dat ik haar achter de computer betrapte, keek ze op en zei: ‘Wegwezen, Ted. Ik ben met een vriendin van school aan het mailen.’ Eigenlijk zei ze niet wegwezen, ze zei iets veel erger. Als mijn moeder dat had gehoord, zou ze Kat een mep hebben gegeven, maar ik vertaal het even.

Ik had een donkerbruin vermoeden (een uitdrukking die betekent dat je iets bijna zeker weet, dus niet dat het echt een donkerbruine kleur heeft) dat ze zich verdacht gedroeg. Ik wist bijna zeker dat degene met wie ze mailde geen vriendin van school was. Dat wist ik omdat Kat nooit met haar vrienden mailt, die stuurt ze appjes, of soms een sms. Als we aan tafel zitten, zoemt haar mobiel de hele tijd en dan zegt mijn vader ‘Leg hem weg, Kat.’ Ze stuurt alleen een mail of een sms naar iemand die ze niet kan appen. De enige die ze niet kan appen omdat hij geen whatsapp heeft, is Salim in New York. En een sms naar New York sturen zou veel te duur zijn.

Waar zouden Kat en Salim elkaar over mailen?

Toen, op 1 augustus, vertelden mijn vader en moeder officieel aan Kat en mij dat we met mijn moeder naar New York zouden gaan. ‘Echt waar?’ gilde Kat zó hard dat het pijn deed in mijn oren. Ze vloog mijn vader en moeder om de hals en daarna probeerde ze mij om de hals te vliegen. (Niet dat ze letterlijk vloog natuurlijk.) Ik begreep wat ze voelde: ze was blij dat we naar New York gingen. Daarna ging ze snel achter mijn vaders computer zitten en begon te typen. Kat mailde echt met Salim, dacht ik. Mijn deductie (dat is een soort conclusie) was juist geweest.

En dat vond ik heel naar, want toen Salim nog in Londen woonde, was hij ook mijn vriend. Maar hij had mij nog nooit een e-mail gestuurd, niet één keer, sinds ik had geholpen om het mysterie van zijn verdwijning op te lossen. Kwam dat omdat hij Kat nu leuker vond? Werden zij nu betere vrienden door wat ze in hun mailtjes zeiden, en was er daarom voor mij geen plaats meer?